

[Statsministeren]

rende perspektiv går udviklingen i EF derfor klart i retning af at udfylde forudsætningerne for den økonomiske og monetære union.

Jeg vil også godt sige nogle ord om de økonomiske virkninger af at indgå en sådan stærk samarbejdsaftale. En fælles europæisk monetær politik indebærer, at forskellen mellem det danske og det vesttyske renteniveau stort set vil forsvinde. Vurderet ud fra de aktuelle forhold indebærer det et rentefald hos os på ca. 3 procentpoint. Det er også værd at tage med. Det vil få stor betydning for vore virksomheder, men også for forbrugerne i Danmark. Det vil give fordele i form af bortfald af valutakursusikkerheden og vekslingsomkostningerne i forhold til de øvrige EF-lande.

Det er naturligvis af særlig betydning for investeringer, og det er ikke mindst af stor betydning for små og mellemstore virksomheders udenrigshandel. Der er utvivlsomt i dag en række små og mellemstore danske virksomheder, som i og for sig gerne ville satse på eksport. En af grundene til, at de kan være tøvende, er, at de føler den usikkerhed, som er forbundet med at gå ud på det internationale marked og risikere, at tilfældige kursudsving pludselig en dag betyder et tab, eller at et marked, man havde oparbejdet med stor økonomisk indsats, pludselig ikke længere er interessant.

Med andre ord: Et land som Danmark med det særpræg, som kendetegner dansk erhvervsliv, har en meget stærk interesse i den monetære stabilitet. Måske mere end andre lande.

Det ser ud til, at størsteparten af de øvrige medlemslande nu er indstillet på at træffe beslutning om en regeringskonference med henblik på udarbejdelse af forslag til de nødvendige traktatbestemmelser for at igangsætte en økonomisk og monetær union. Det fremgår af konklusionen fra sidste møde i juni 1989 i Det Europæiske Råd, der udtrykkeligt forudser indkaldelse til en regeringskonference, men hvor der ikke er sat dato på, og hvor der ej heller er taget skridt til udarbejdelse af en egentlig dagsorden, et kommissorium, for regeringskonferencen.

Det skal også siges i dag, at ikke alle medlemslande har en ganske entydig holdning. Det gælder bl.a. Forbundsrepublikken Tyskland, og det gælder formentlig også andre medlemslande. Der er tale om forskellige synspunkter i indledningsfasen til dette stykke arbejde, men

det er regeringens vurdering, at der i medlemslandenes regeringer er den fornødne tilslutning til at påbegynde arbejdet hen imod en økonomisk og monetær union ved indkaldelse til en regeringskonference.

Jeg tror, det er åbenlyst for enhver, at det er af allerstørste betydning for Danmark at sidde med ved bordet ved en sådan regeringskonference. Men det er samtidig vigtigt, at vi også er med til at præge den ramme, konferencen skal have. I betragtning af den politiske og økonomiske udvikling, der er i gang for tiden, må det være i vores interesse at arbejde for en kommende regeringskonference, der ud over at behandle de direkte økonomiske og direkte monetære spørgsmål også kan se på de fremtidige samarbejds mønstre i Europa.

Det må også være naturligt at videreudvikle en række af de områder, der blev taget hul på ved Fællesakten, f.eks. miljøspørgsmål og det, der kaldes – med et heller ikke alt for velklingende udtryk – den sociale dimension.

Det er synspunkter, jeg godt vil uddybe i dag. Jeg synes, vi skal holde os for øje, at den bevægelse, som har kunnet konstateres i de seneste år, med stigende interesse fra EFTA-landenes side – og nu i høj grad også fra de østeuropæiske landes og Sovjetunionens side – for en nærmere tilknytning under forskellige former til EF er noget, som i høj grad er sket som følge af EF-samarbejdets dynamik, herunder ikke mindst planerne om det indre marked. Det er en bevægelse, som er klart i overensstemmelse med Danmarks europapolitiske mål, som går ud på, at EFTA-landene og Østlandene ikke bør sættes uden for udviklingen, tværtimod.

Det er et faktum, som vi måske har været tilbøjelige til at overse i Danmark, at disse landes bevægelse hen imod EF ikke mindst sker, fordi EF-samarbejdet har haft succes og er blevet så dynamisk igennem de sidste 3-4 år. Vi mener, det er i Danmarks interesse, at EF fortsat udvikler sig også på det økonomiske og monetære felt. Det vil ikke – og det skal det ikke – betyde nye barrierer for EFTA-landene og for Østlandenes bevægelse. Tværtimod, jo større stabilitet vi har i det store EF-område på valutaområdet og i vore økonomier, jo lettere bliver det for lande udefra – det være sig EFTA eller østeuropæiske lande – at træde i økonomisk samarbejde med os i EF, uanset om det er de nordligere eller de sydligere lande, man satser på. Det vil